

איך ראה אבי-מולידו של „הסנדק” את

שיחוף-הפעולה בין ישראל להוליווד -

עוד לפני שזה התכווץ ברעש גדול

נכים, וחברת-הסרטים השתמשה בכלום ב" תור ניצבים. וכמובן, כיוון שהם לא היו ניצבים „כשירים” שילם להם האולפן רק 5 דולר ליום. אחר-כך תבע האולפן מן ההפקה 20 דולר ליום עבור כל ניצב, ו- הכניס את ההפרש לכיסו. הכל עלה יפה. השימוש באילפי ניצבים ב-20 דולר ליום (על דף-המאזן) ניפח את הוצאות-ההפקה עדיכדי-כך שהכוכבת-הקדושה לא ראתה אף פרוטה מעסקת-האחוזים שלה.

ואם לחשוב על כך, נראה לי שקצת קשה לרחם עליה. נס אחד הרי כבר קרה לה! אחד ממנהלי-האולפן אומנם הביע חרטה קלה, אבל מפיץ הסרט מיהר להחזירו אל דרך-הישר. וכי מה היתה חשיבותה של הנערה בסולם-האחוזים של הסרט? תרוי מתה היחידה התבטאה בצלקות, והרי אמן-איפור של האולפן יכול היה לבצע מלאכה משכנעת הרבה יותר. וחוף מזה, השכחתם את כל הנכים האלה שהאולפן סיפק להם עבודה?

דומני שמה שהוליווד מבצעת קרוי „פשע ללא-קורבן”. אבל ישראל היא מיקרה מיוחדת. אין ספק, הסרט חייב להי-עשות. הסיפור הוא נוסחה בטוחה להצ-

חייל שלהם בווייטנאם. הוא התחתן עם קטנטונת יהפסיה שתוך זמן קצר תפחה לכדי 125 קילו. אחר-כך הוא התאהב ב- „קוקסיגל” שביקש ממנו, במקום קופסת שוקולדים או טבעת-יהלום, סכום כסף כדי לעבור ניתוח לשינוי המין. משום כך ניסה הגיבור שלנו לשרוד בנק, נכשל, חברו נהרג והוא עצמו נידון לתקופת-מאסר ממו-שכת. כשקיבל את ה-7,500 דולר שלו, הוא נתן אותם לאתובו שעבר את הניתוח לשינוי-המין שלו. „היא” התאהב אחר-כך בברנש אחר וניתק את הקשר עם גיבורנו. והנה הוא יושב בכלא, אשתו השמנה וילדיו נתונים במצוקה ואתובו, שהפך עתה נערה לכל דבר, נח איתו. קצת רחמים? לעולם לא. לא בהוליווד. בן-הכלבה היה שודר-בנקים. למה שיתעשר בזכות הפשעים שלו?

בסדר, הבה ננסה מיקרה אחר, שעליו לא אוכל לערוב; אפילו לי הוא נשמע קצת מופרז. מפיץ מפורסם הכניס לכיסו האולפן שלו מאות-מיליוני דולרים בשורה של סרטים מצליחים. לבסוף הוא עשה את אחד הסרטים המצליחים ביותר בכל הי-זמנים, האחוזים שלו יכלו להעשיר אותו עד יומה האחרון. אבל הסרט עלה 100,000 דולר יותר מתקציבו המקורי.

אל דאגה! מרגיעים איליי-הקולנוע ההוליוודיים את מדינת-ישראל הקטנה. הכותרות אומרות: „אל תדאג להעתק הסופר, מר ישראל!” פוזו טוען, שככל שתבטיח את עצמה בחוזים עם מפיקי הוליווד, לא תהיה לממשלת-ישראל כל שליטה על עיצובו הסופי של הסרט. על דמתו ועל איכותו. אין כל מישקל לאישור התסריט בידי ממשלת-ישראל, בסופו של דבר שיקולים מסחריים הם שייקבעו.

הפעולה ההוליוודית

לחה. סיפור עצום, הברנשים הטובים מנצי- חים, 100 אנשים חפיים-מפשע ניצלים מי- מוחל. המניע לישרוש באלימות בלתי- מעורער מבחינה מוסרית. לא צריך אפילו להיות ציוני כדי לצדד בזכותו של הסרט הזה להיעשות. זהו סיפור כל-כך עצום, עד שאפילו הערבים יאהבו אותו.

אך מדינת ישראל חייבת להיות הזירה מאד בעשיית הפעולה הזאת. עליה להי-מנע מכניעה לפיתוי שבהצעות כגון 100 אחוזים מן הרווח נטו. אל לה לחשוב על עצמה כעל מדינה, אלא כעל „פריט יצרני

מאת מרין פוזו

מרין פוזו, מחבר הספר הסנדק, שכתב גם את התסריט לסרט הענקים בשם זה, הוא כיום אחד התסריטאים הנודעים ביותר בהוליווד. את מאמרו זה, בגנות שיחוף-הפעולה בין ישראל למפיקים ההוליוודיים, להפקת סרט על מיבצע יונתן באנטבה, פירסם פוזו בחודש שעבר בכתיבה-עיתון אמריקאי ניו-יוסט (המערב החדש). פוזו צפה כי הוליווד היא שתערים על ממשלת-ישראל. הוא לא שיער כי בעימות בין הביורוקרטיה הישראלית והערמומיות ההוליוודית, תנצח ישראל.

מייד הוכנסו מאה פרקליטים ממולחים לפעולה של 24 שעות ביממה. הם עברו במסרק דק על כל החוזים, ולבסוף מצאו סעיף האומר, שאם הסרט יעלה על הי-תקציב המקורי עלול המפיץ לאבד את האחוזים שלו. זה הספיק. האולפן סירב לשלם, ובשימחה-לאיד הזמין את המפיץ לתבוע אותו לדין, או להסלים לפשרה צנועה. המפיץ גרע מלבנות את המש-השנים הבאות בבתי-מישפט, תוך מאבק באותם מאה פרקליטים ממולחים, נטל את סכום-הפשרה שהוצע לו ועבר לעבוד ב-אולפן אחר.

גם עליו קצת קשה לרחם, שעה שהוא מתפרקד לצד בריכת-השחיה שלו, מוקף חתיכות וגרורים למיניהם. ובכן, הבה ננסה שוב.

לפני שנים רבות היתה נערה צעירה מאד, חמודה ודתייה, שנתקפה לפתע ב-שיחוף. היא החליטה לנסוע למיקדש הנוודע בלורה, ולהתפלל לנס שירפא אותה. כדי שתוכל להיות לגויה-מזמרת. וכמובן, הנס אירע. היא נרפאה. כחוספת, ניכרו בגופה הצלקות הקדושות. צעצעי של ישו הצלב. עם הצלקות האלה, היו לה סיכויים טובים שיכריזו עליה כעל קדושה. היא הפכה האישה המפורסמת ביותר בעולם המערבי.

הוליווד נזעקה לכך מייד. מיליוני אנ-שים יהיו מוכנים לשלם במזומן, כדי לר-אות את הנערה בעלת הצלקות הקדושות על מסך-הכסף. שליחים מהוליווד „חזרו” אחריה. כמו שאומרים, ולרוע מזלה היא הסכימה לקבל תחש שמן מן ה„נטו”. (הר-ליוד יודעת שאין אדם שלא יבכר להיות כוכב עליפני קדוש.) האולפן רצה לשות לסרט הזה אווירה דתית אותנטית אמיתית. משום-כך הוא צולם בלורה. הסתבר שהחלטה זו היתה בבחינת מיקרה-זוהב. בלורה מבקרים אלפי

למטרה הישראלית, אבל כאן אנתנו מדב-רים על בי-זנס. אנתנו מדברים על עיסקות. עשרות עורכדיין של האול-פנים יאיישו את הבריקאדות, עלימנת להבטיח ששום שותפים מן החוץ לא יקבלו את האחוזים שלהם. רואי-השבון קאמיי-קאזיים מאימנים-להפליא יסנוודו את עיניה של ישראל בעזרת גליונות-מאונים מאיי-מים, שכל תכליתם לסלק את ידיה מעוגת-הרווחים. מנהלי-אולפנים בכירים, שעברו אימונים מפרכים לסילוק ההממים והחסך ממצפונם, יעשו הכל כדי שישראל לא תראה אף פרוטה.

לדוגמה: לגרצ'ג סי. סקוט היו 5 אחוזים נטו מן הסרט פאטון. הוא לא ראה מהסרט הזה אף פרוטה אחת. למרות העובדה ש-שיחוקו רשמו הם ש„עשו” את הסרט. פאטון גרף 40 מיליון (140,000,000) דולר ברוטו, ואם להזכיר דוגמה אישית, רק הפעם, לייצמני יש 10 אחוזים נטו מ-הסנדק חלק ב, שגרף כמעט 50 מיליון (50,000,000) דולר ברוטו. לעולם לא אר-אם הם אפילו פרוטה אחת. ואנו איננו יחידים. מאות שחקנים, כותבי-תסריטים ואפילו כמה במאים, אינם זוכים לראות אפילו סנט אחד מאחוזיהם בסרטים המצ-ליחים שעשו.

אומנם, קשה להזיל דימעה על אנשים כאלה, החיים יפה מאד מעבודתם. אך מה על גיבורו של הסרט אחר-יצהרריים של פורענות, סיפורו של שודדי-בנק כושל המאובה ב„קוקסיגל”? זהו סיפור שלגלך מן המציאות. הגיבור ויתר על זכויותיו תמורת 7,500 דולר ואחוז אחד מן הרוי-חיים נטו. הסרט גרף 20 מיליון דולר, ואז, לפתע, גילו שהגיבור, זה שנדפס כל-כך בעת שדיה-בנק הממשי שלו, נדפס גם כאשר חתם על הניירות ה„לא-נכונים”. הוא לא קיבל אפילו את האחוז האחד-היחיד שלו (200,000 דולר) מהסרט. עליו אפשר באמת לרחם קצת. הוא היה

ראשונה בהיסטוריה של מדינת ישראל, אני חושש לקיומה. הישראלים מסתכנים עם הוליווד. לפני חודשים אחדים נאלם העולם כולו, פחות כמה ערבים, מלוב הערצה, כאשר אנשי-קונגדו ישראלים טסו למרחק 3,200 קילומטרים והצילו 100 בני-ערובה מידי קבוצה של טרוריסטים קנאים בתוספת הצבא האוגנדי כולו. במיוחד התרשמו מכך שמונה איליי-קולנוע ההוליוודיים, שהודיעו מייד על כוונתם להנציח את הפשיטה הי-מפורסמת על סרט-הצילום.

שמונה ענקי-קולנוע אלה גייסו את מלוא הקסם האישי שבו הם נודעים, והחלו משכי-נעים את ישראל לשתף פעולה בהפקת הסרט עם החברה של כל אחד מהם. מדינת ישראל, תחת המצור שהוטל עליה על-ידי שמונה ענקים הוליוודיים המפעילים את מלוא קסמיהם, נמצאה במצב של בתולה הנסחפת אל אי בודד שעליו מרצה את עונשיה הבורח אנשים.

מה שהדאיג אותי יותר מכל, היה הכר-זתה של ישראל כי היא עשויה לשרת כזה פעולה, פשט מפני שההכנסות מסרט כזה יספקו לה דולרים שלהם היא זקוקה כל-כך. דולרים אלה יקנו תחבושות עבור ישראלים פצועים, ייטעו פרדסים נוספים, יקנו טנקים ומטוסי-קרב חדשים לצבא

הם יעשו הכל כדי שישראל לא תראה אף כרוטה! הישראלי המוקף 100 מיליוני ערבים, לא הייתי רוצה להתנבא, אך לאחר מחקר מקיף ומעט ניסיון אישי, אעז לומר מן מדינת ישראל היתה בתרמול אם תצא מן העיסקה עם שני גיפנים ובי-17 אחד. מה שישראל עדיין אינה מבינה, הוא שאולפני-הקולנוע מתייחסים בהערצה דתית ממש לרווחים שמכניסים להם סיר-טיהם, אמת, הוליווד תרמה מיליוני דולרים

מה יקרה אם משה דיין יהפוך לכוכב-קולנוע?

בעולם תעשיית-הסרטים, משום כך, עליה לעשות עיסקה. תכסים הוליוודי נוסף שישראל חייבת לסרב לו, הוא מה שקרוי „ברוטו מתגלי-גל”. פעם הוצעה לי אופציה זו, ואז נועצתי בידידי ברנס גיי פרידמן, שגם הוא עסק בענייני סרטים, באופן זמני, הוא שקל את השאלה, ואמר כי ייתכן שהסכמה ב- „ברוטו מתגלגל” היא בכך שהוא עלול להתגלגל לרא אה ממך, ושייתכן שמוטב יהיה לבקש „הנטי” יציב.

אך הבה נעסוק בעובדות. ישראל לא תהיה מסוגלת לעמוד בפיתוי ההצעה של 100 אחוזים מריווחי ה„נטו”. בייחוד אחרי שהאולפנים יבטיחו לה שהסרט יעלה 10 מיליון דולר, ויבטיחו שהרווחים ברוטי יהיו 50 מיליון דולר (50,000,000). רק שמור נה סרטים בהיסטוריה גרפו יותר מסכום כ-ברוטו זה. ישראל תבקש לא לאשר את התסריט, והוליווד תאמר „בטח, כמובן, והעיסקה תיחתם. וכי אך תוכל ישראל לומר לא? רווח פוטנציאלי של 40 מיליון דולר ושליטה בדימוי הקולנועי שלה. עוב-